

հետևող, թող որովայնագաշտերը ատեն
դիս և անարգեն ինչպէս կուզեն, այնու
ամենայնիւ դեռ շնորհիւ ուղղափառ Աշկե-
ղիցւոյ բանաւոր և զբաւոր սրբազան ա-
ւանդութեանց չպիտի կարողանան յայտ-
նապէս յատարել զմանել այնպիսի պա-
սանկերներին որը կուզէ, եթէ աղիլլէան
էլ լինի (47), ոչ կարեն դալ առ յոյսն՝ զի
մի՛ յանդիմանեացին զործք նոցա (48)։

Աւ ի վերջ ամենայնի՛ մեծ շնորհ կու-
նենամ, եթէ ՚Արարատ՝ պատուական
ամսագիրը զիջած՝ մայրական զիւրիւր
կ'պարզէ թոթովախօս գրութեանս ակզիւր
շնորհելու իրա էջերի մէջ։

ՄԱՆՈՒԷԼ ՔԱԼԱՆԱՑ ԱՅՅՈՒԱԾԱՅՐԵԱՆՑ։

ՅԱՆՎԱՆՈՒԹՅԱՆ ԲԵՂՁ

Ի Ը խրի Գաւառ։

ՅԱՆՎԱՆ ՄԱՍՆԱՐ

ՅԵՐԵՐԵՄՅՈՒԹՅՆ ԲԼԻՍՅՈՒՑԱՆԷ

ՋՈՒՐ Ի ՎԻՄԷ

ԵՎ ԵՆԷ ԵՐ ԸՆԴՆ ՔՐԻՍՏՈՍ

Ա. ԿՐԻ Ժ. 4։

Ջի՛նչ այս խուռն ընթաց անհամար խաժան
Յանչէն ամայիս ծրիայ ծովանման,
Հնչէ իւր քերան երգ զուարթագին,
Մինչ սիրտ զոհութեան խուռնի բուրե յերկին։
Ընդ մատաղամարդ հարսանց համերամ՝
Օրհնեցուք զՏէր՝ ձայներ Մարիամ,
Թմրիկը և տալոյր պարը օրհորդաց՝
Կարաս քորքին չուոյն նախընթաց։

(47) Թեաւ րոս զիրը Բ. զԼ. և ի ծանօթ. 24։

(48) Յովհաննու զԼ. Գ. հմբ. 20։

Մերկ փախտականք՝ յիս անյոյս յուզին՝
Վառեալ սպառազէն ահեղ զոռային,
Յորժամ աղափշն՝ ծեր Մաւն Հովիւ՝
Խրախոյս ետ յետուս օրհներգ իւր ձայնիւ։
Ահնեք անեալ զՓարաւոնին
Ահեղ զօրութեանց դէշ ի ծովափին
Ուր հաղարք և թիւրք զէնք զուհք մարտական
Երկնոս ստրկաց յաւար մատնեալ կան,
Ծով ծածկեաց անք զէգիպտեան կաճաւ՝
Յոր Որ էն ամբարձ զիւր բազուկ անձաւ,
Ի ջուրս ընկղմեալ որպէս զկապար՝
Ջհեծեալն խրոխտ եւ զիւր երկփար,
Կառք զերանդաղէնք ի խորս ընկղմեալ,
Եւ անիւք ի դիս կապեալ կառուցան,
Եւ որ ի տուր իւր էր փոսահացեալ,
Կայ ի ծովափունս անտուր մահացեալ։
Հողոյր լոյս նախկին այգուն զուարթարար՝
Մինչ ծով խորասոյգ եկուր զիւր աւար,
Եւ ահեղակազմ՝ զունդք Փարաւոնեան՝
Յալուցս յորձանաց հեղձամահ կորեան,
Իսրայէլ ի Սուր*) եր զիւր գարշապար՝
Մինչ չեւ էր խուսեալ զիշերդին խաւար,
Եւ դէպ ի հարաւ զընթացս իւր ուղղեալ՝
Երթայր խնդագին յահէն ճողալրեալ։
Ո՛վ՝ թէ զի՛նչ երկիւղ կը բեր ի հոգին՝
Մինչ քայր տաղնապաւ յանձնը հուս վահին,
Յաջմէ՛ յահեկէ պատուարը ջրեղեն,
Յետուս փրկահաս սուր և մահաղեն,
Տուն թերահասաւ դեռ ևս չէր փոսահ,
ՅԱՆՎն այն վերամարձ էին փրագահ,
Որ հան աղգովին յեգիպտեան բանալ՝
Եւ ընդ անաղաւան արգ անաջնորդէ,
Պայծառ Սիւն Հրեղէն զիշերի բապար,
Ի Սիւն Ամեղեղէն տակաւ յերաներ,
Եւ ընդ բարձրանալ նշուից տունջեան՝
Յուշիկ թանձրանայր մէկ ամպոյն ի սիւն,
Ո՛չ միայն կանգներ տապնորդ ուղեղին
ԱՄ և հովանի բազմամարտ չուրին

(*) Ընդ անցանել Խորայեղացեոց յաշխոյս Կարմիր
ծովու՝ նախ առաջին ընդ դնելն զտոս ի ցամաք՝ եւին
յանաղաւան Սուր։

Եւ մինչ զովութիւն ծով յաջմէ շնէր՝
Չստուեր յահեկէ Սիւն Ամպոյն պարզէր

Լայնածաւալ էր ամբիւս բանակին՝
Ընդ երկար ձգեալ յանշն ծովամիկին
Վայրագ Ամպէկ յիւր լերանց ծագաց՝
Դիտեալ զականէր չուն զազմականաց

Ընդ վերջին վտառն գայր տակաւ Մոսէս՝
Դէպ ի Մաղիամ ուղղեալ զիւր երես
Եւ սքանչանայր՝ զի Ամպկէն Սիւն՝
Տանի զբազմերամս յաներոյն իւր տուն

Ընդ ամս քառասուն էր անդ գեղերեալ՝
Ընդ մէն մի վիմաց սերտ բնաւորեալ
Այլ Սիւնն ամպկէն առաջնորդ նոցին՝
Նոր ուղի հարթէր յայնմ ապառաժին

Ընդ Մեռացն անցեալ յերրորդում աւաւր
Ուր իբրեւ լեղի դառնահամ էր ջուր
Հասին յեղիմայն ակն երկօտաւան
Եւ յեօթանատուն ծառս արմաւենեան

Իսկ ընդ գալն ի Սիւն՝ ցանկացան հացի
Եւ յերկնից տեղեայր ցօղ մանանայի
Եւ փոխան մնոյ գետնաբարչ խաշանց՝
Չբորամարդի ջամբէր ի բարձանց

Այլ ի Ռափիղիմ*) տրտունջ ամբարձին՝
Մինչ ջուր ոչ գտաւ յապառաժն ի Սիւն
Մոռացեալ զհացն և միս հրաշալուր՝
Խմբեալ զՄոսիսիս՝ դռնն «տուր մեզ ջուր»

Աստ համբերութիւն հատաւ ծերունւոյն՝
Որ ցարդ կայր թարգման կամաց Տէրունւոյն
«Մի՛թէ ի վիմէ՞» ասաց՝ բղխեսցի
«Քեզ վտակ ջրոյ՝ այր երբայցելի»

Այն՝ ի վիմէ՝ ձայնեաց բոց հրոյն՝
Որ անշէջ ցոլայր յանկէզ մորենւոյն
Եւ այժմ՝ յանբնակ լուռ անապատին՝
Փայլէ զիշերայն պայծառ քան զարիկն

Այն ի վիմէ կրկնեաց աչք փայլուն
Որոյ արդ հնէր պատգամ բարբառոյն
Ուր է այն քո Յուպ՝ զոր Քորեք**) ևտես
Իմ՝ զործոց մեծաց հանեալ ի կրկէս

Հայր դովնն զվէմը և ջուր բղխեսցէ
Եւ զաշխատեցող պապ զովացուցէ

Նաեւ բանակիդ զհետ ընթացեալ՝

Մատնացոյց լիցի Որդին Տէր Օծեալ*) :

Մէք էաք այն ազգ աշխատեալ պապեալ՝
Յեղիպեան լծոյն այն ինչ արձակեալ
Հասեալ յանջրդի անապատ անշէն՝
Ուր կայր յանշքութեան խորան տիրաշէն

Ծարաւ ի էր ազգ զովարար ջրոյն՝

Ընդ երաշտանալ հայրենեան հողոյն

Մինչ էլ իննգիր անխոնջ Մշակիր

Եգիտ էր զայն ցուպ ի զօրեղ բաղկիր

Յորժամ և արբոյն միապետական՝

Որոյ քաղցրիկ սիրտ կայ յԱջ տիրական

Դրոշմեաց նշանաւ Խաշին զքոյդ ճակատ՝

Գուշակեալ յապայն ձգունս վշտաշատ

Խոնէր շուրջ զանձամբդ ամբոխ բազմարիւր

Որ զոչէր ուժգին՝ «Հայր մեր, տուր մեզ ջուր»

Ջուր ի զովութիւն պապեալ մեր շրթանց

Յոռոգումն այգեաց, ի ձէթ զամբարմանց

Դու՝ արժանաւոր ժառանգ Թադէի

Տեսեալ ձէթ յարեան Սանդուխա զշխոյի

Ծանեար՝ զի լապտերն այն ոչ վայրապար

Սոսկ կաթլովք փայլէ անշէջ յայսբան դար

Դու՝ ազգապարձանք Յաջորդ Գրիգորի

Յետ Թադէի՝ մեր երախտաւորի

Խեղամուտ եղեր՝ զի յայն Հսկիսիմէ՝

Չիւր արիւն ցայտեաց՝ կորդեալ ի Հոռմէ

Խաչ ճակատուդ քեզ յուշ արար Փրկչի՝

Գաղտ աննարկութեամբ փշեայ պսակի

Չի ի դամբար անգ՝ ուր կայր ձէթ արեան

Սաթեսցին կայլակք արեան քո բրտան

Այն իսկ էր ջրշեղջ դառնաբիրտն երկանց՝

Անմահ ձգնութեանց մետոքիւնեան արանց

Իսահակ, Մեսրոպ, Գրիգոր և Ներսէս՝

Սխրագործութեանց զայն եղին հանդէս

Այս դամբար կայր վառ հանդէպ Միածնի՝

Որ ի դմին էր հիմն իւր հարսնարանի

Եւ անվանելի ի զրանց զժողոց՝

Արար զանկեան վէմ՝ զործ նախորդաց քոց

Չայն վէմ՝ Ազգ Հայոց մարդարեաւոր

Ի դարուց ի դար՝ անուանէ Սեւ Քար

(*) Ռափիղիմ՝ Սիւն անապատի մասն

(**) Քորեք՝ ուր էր մորենին վառեալ

(*) Ըմպէին ի հոգեւոր վիմէն՝ որ երկնայր զհետ
նոցաւ եւ վէմն էր ինքն Գրիգորոս

Եւ ասէ՛ որ որ ընդ սա ընդհարցի՛
 Զերթ անօթ ըրտի խապա փշրեսցի.
 Եւ յորոյ վերայ հասեսցի վէմս այս՝
 Դրդուեալ, սասանեալ՝ ոչ կայցէ ի կայս.
 Եւ զայդ մատնանիշ եցոյց ձայն Բանին
 Զի սքանչեալհարաշ ջուր հանցես Ազգին:

Դու բարւոք առեր ի միտ զայն հրաման՝
 Որ պատուատեալ կայր ընդ ցուպ Թաղէեան.
 Ոչ զանդիտեցեր ի դժուարութեանց՝
 Որպէս և բազումք ի քոց նախորդաց:

Եւ ոչ խիթացար յանկարկութեանց
 Որպէս և ոմանք լեալք քեզ նախնիթաց.
 Ոչ որ յայնցանէ գտաւ քեզ Դաւիթ՝
 Հանդերձիչ նիւթոց նոր Սողոմոնիդ:

Յուշ բերեալ զի ջուր՝ զոր խնդրէ քո Ազգ՝
 Յապառաժ վիճէ ոչ բղխէ սյլազդ.
 Բայց միայն զկող ծակելով վիճի,
 Որպէս գեղարդեամբ սնակուշտ Միածնի:

Յուպ յաջոյ բազկիդ հանգցն Մոռիսի
 Եւ գեղարդ յահեակդ ընդ Փէնէհէսի
 Հարեր զօրութեամբ զվէժ բազմադարեան
 ԶՀաւատ Յոյս և Սէր առեալ օգնական:

ԶՊոսիդոնէ և զՈրփեոսէ
 Յարդ բանաստեղծից առասպել ասէ,
 Թէ մին ի ծովէ հան եռաժանեալ՝
 ԶԱլմէնս՝ հարուածով՝ արտեալ Ատտիկեալ:

Եւ միւսն շօշափմամբ իւր կնքնոցի՝
 Քարինս զլորէր ի պէտս ամրոցի.
 Միք ակնատես եղաք այս հրաշից՝
 Զոր չէր տեսեալ ազգ ի յաւիտենից:

Քարինք շարժեցան ի հարուած Յալոյդ
 Եկաց ձէնաւն գործ հզօր Աջոյդ.
 Ընդ խոց գեղարդեան չիլ արիւն և ջուր
 Այլ հոսեաց յեղեմդ քառափակ աղբիւր:

Կացցէ յախտեան նոր այդ ձեմարան,
 Հիմունք որոյ են կայլակք սուրբ արեան՝
 Թաղէի՛ եղբօր Տեառն մեր Յիսուսի,
 Եւ ծիրանածին Սանդխտոյ կուսի:

Կացցէ անխարխուլ չքնաղ ձեմարան,
 Միածնի Գահին նեցուկ, հաստարան,
 Որում Հռիփսիմէ ընդ Լուսաւորչին՝
 Եղին Վէժ՝ անկեան յոսկէխարսխին:

Կեցցէ և Գէորդ անմահ Հայրապետ:

Նոր ձեմարանիդ Վեհ ճարտարացեալ,
 Լցեալ Հոգւով Տեառն քան զԻսկելի՛,
 Որ արեացաւ նոր խորան կաղմեր:

Դովաւ դրախտատունկ լեառն երանական
 Փոխադրեալ բերցի ի մեր Հայաստան,
 Եւ անմահարար ծառ կենաց պտղոյն՝
 Նոր արմատացի ի տան մեր նախնւոյն:

Դովաւ Քորեայ անկեղ մորենին՝
 Անշէջ վառեցի ի մեր հայրենին,
 Լոյս նորա տակաւ անցցէ բո՛վանդակ
 Հոգւոց համազգեաց յաղջաղջ ի ծրակ:

Դովաւ Սինայի լեառն հրաշագան՝
 Տացէ զօրինաց տախտակ գիտութեան,
 Եւ յայնմ՝ հետէ որդիք քօ զայն ջուր
 Խնդրել ոչ ելցեն առ օտար աղբիւր:

Դովաւ Սինի շնորհք անպատում,
 Սփիւռ տարածեալ յերկիրս մեր տրոսում,
 Ընդ տապանակին ընթերցաց Տէրունան՝
 Տացէ բերկրութիւն Հոգւոյ նոր իջման:

Դովաւ Թաբօր լեառն զփառաց Միածնի՝
 Զոր եցոյց հրաշիք Աստուածն ի մարմնի,
 Զիւր պայծառ փաղիփիւն բերցէ յայն բուր՝
 Որ Փետայն անմահ կերտեաց զպարպաս իւր:

Դովաւ Բողբոթա՝ ուր Խաչ կանգնեցաւ,
 Եւ ուր անմահին՝ մահ ընձեռեցաւ,
 Զիւր փրկագործող պարծանս վեհութեան՝
 Կամաւ անցուցէ յայդ իւր սուրբ խորան:

Դովաւ Զիւննեաց լեառն հրաշալի՝
 Ուր և զարշապարք կացին Միածնի,
 Զիւր պատիւ անզրաւ ձօն բերցէ Մասեաց,
 Յորում փրկարար հին տապան եկաց:

Դովաւ և քաղաք Միլքիսեղեկեան՝
 Հին Երուսաղէմ՝ տուն խաղաղութեան,
 Եւ քաղաք Դաւիթի Բէթլէհէմ՝ նախկին,
 Տացեն զիւրեանց սարդ մեր Արտիմէլին:

Իսկ Հոռոմ՝ զոր կիլք սուրբ կոյս Հռիփսիմէ,
 Եւ որ արդ փշրի յինքնահատ վիճէ,
 Ոչ ևս մարշաօցի լինել զխաշար
 Յուսկան իւր ցանցեալ զօր ձկնորսարար:

Հանցէ ձեմարանդ նահատակս հզօրս
 Շնչելով նոր ոյժ ի տկարս յանգօրս,
 Դարձեալ ծաղկեցցին Ղեռնդ և Վարդան,
 Վարդիք պճնեցի մանուկ Հայաստան:

Նորա հորիսցեն արաճեալ յայտնի
Ի դարձ սիրելեաց մեր՝ զերդարաստանի
Որք անախտ հոգեով ի խնդիր կաթին
Ծանկեալ մասն եղև որսորդաց կարթինս

Այն համատեղմիկ հարադատ եղբայր
Որք կան պանդխտեալ ահա քանի՜ դարբ
Տեսեալ թէ ի դմին բացաւ ճեմարան
Դարձցին առ ծնողք՝ յառան Աւարդէսեանս

Առ նոսա հրաւեր ոչ էջմիածին
Այլ առաքեցէ Ինքն իսկ Միածին
Որ յառաջատար Սուրբ Հարսին քաղմեալ
Զայն արձակեցէ առ որդիս զրուեալ

Դարձարուք առ իս զաւակք թաքստալք
Որք ի Բարկուն և Եղիսպոս կայր
Զի գետ վիմարուղի հոսէ ճեմարան
Առաւ ոռոգէ զիւր բնիկ անդամածն

Ոչ այլ ևս ծարու դձեղ քանջեցէ
Եւ ոչ պար ինչ ևս տաղնայ հասուցէ
Զի Մայր ձեր ամբիժ ոչ որդէս Ագար
Զարդանդին ծնունդս իւր սիրապատար

Զձեղ՝ նորդիկ թողցէ յանձնդին
Այլ տարցէ որդիդ առ ջուր կենդանին
Եւ իւր սուրբ ստինք ոչ են ցամաքեալ
Այլ կենդանաւոր կաթմար կան լցեալ

Զայն ձեղ ջամբեացէ կրակոյր հոգեոց
Քաղցր քան զմանանայն քան հրուշակ վերնոց
Եւ Քեղ՝ Լոկիւ Քոջ՝ մի յայտմ հտե՛
Որ երկրայտ թեամբ խնդիր արասցէ

«Դու ես՝ որդի ցարդ մնայաք յայտնութեան
«Թէ ակն կողցուք պոլոց զարտեան
Զի ցուցեր թէ ոչ լոկ մկրտեա ջրով
Այլ և նոր ծնանիս Հոգեով և սուրբ Հրով

Եւ սակաւք ոմանք ի քոց Նախորդաց՝
Բաւականք բառեալ խրացս քոց կօշկաց
Դու ընդ Միածնիս վեհ աջ ապարան
Ացեալ կերտեցիր չքնող ճեմարան

Ուր միշտ ընդ երեկս Միածնիս Որդի
Իջից առ ի զգնալ՝ որպէս ի զրախտի
Վասն այն Դու՝ Յաջորդ եղբօր Քաղէի
Առաքելական գերապետն Քաջի

Լեալ ես սիրելի որդի Միածնիս
Ընդ որ հաճեալ եմ Միածնի Որդիս
Զեմ՝ ես Իմ Հօր Բան և Իմատունիս
Եւ Լուսնիս Եւ Երկրիս Եւ Երկնիս

Որ ընդ քեզ եղի զիմ անկախութիւն
Եւ ոչ կենարար ջուր յաւէժ ըզիւն
Գետ անհատահոս յիմ որովանէ
Միժէ չեմ ես այն Վէճն կենդանի

Եր յեցեալ կայ յոյս փոքու քո հօտի
Եւ ոչ կարեմ քեզ տալ կոչումն Նոր Վէճ
Երբ վերայ տան իմ զհիմունս հաստատեմ
Հանդոյն Պօղոսի՝ Դու ընտիր անօթ

Դտար յիմ ձեռին՝ հանուրց անծանօթ
Որում ըղձայի յերեքտասան դար
Յաւուրց յոյս մեռաւ Փարպեցին Ղազար
Դու հանդիսացար ի հայրենակցաց

Աստարիչ իմոց պաշտելի կամաց
Հրգօր արքայիս՝ գոյր արքայարան
Ունեա՛հ Փետայիս՝ էր իւր հարսնարան
Հօրս իմատունիւն չունէր և խորշիկ

Զի անդ խանարհէր զիւր զուլս հանդարտիկ
Բայց զայն ցանկալի վայր իմ հանգստեան
Հիմնեալ էր Գրիգոր յաւուրս իմ իման
Վրդանէս՝ Ներսէս՝ պահեցին կանգուն

Զիմ՝ հանդիսաւ որպէս ծառայք իմատուն
Իսահակ Մեարոք և նոցին յաջորդք
Այն խնամարկութեանց զրուան բաժանորդք
Մինչ ի պայքարին անկաւ իմ Վարդան

Եւ յետ նորա ել յաշխարհէդ Վահան
Սորա էին այն երկու ձիթնիք
Զորոց Յոհաննէս էին բանք զաղտնիք
Ընդ որոց մարտեաւ վիշապ նախաշար

Եւ մնաց ամբիժ հարսն իմ անպատուար
Հարսն իմ շուրջ պատեալ յարիւղոյն հաւատոյ
Հարկեցաւ կոխել զլուսին նոր գրոյ
Թէպէտ և աստեղք զիսոյ պսակին

Մետասան թուով արդէն փաղէին
Թաղէտս Արգար Սանդուխտ և Գրիգոր
Տրդատ, Հրիսիմակ, Ներսէս խնկաւ
Իսահակ Մեարոք, Վէդնդ և Վարդան

Ի պսակ իմ հարսին պերճ յետեալ տեսան
Երբէ ևր հարսն իմ յերկունս իւր մերձեալ
Յաւազին վշտօք ճըշէր տաղնայեալ
Այլ եօթնադրուք գողցան ահադին

Այր ի դարանի ի կիսել զօրդին
Սանդխտով ջնջեալ ամբողջութեան կրօն
Եւ Հոսիսիմէս՝ Ընահաղ պաշտօն
Եւ Լուսնիս Եւ Երկրիս Եւ Երկնիս

Կրկին սպրդեալ Տրով Զարգէշեան՝
Տոբերէր զիմ՝ հարսն յիմ՝ վայր հանգստեան
Ո՛հ, այն ո՛չ զօրէր՝ թէ յեջմիածին՝
Հաստէր հարսինս Գահ և ո՛չ ի Դըվին.
Ընդ հՀաս նմա օձն սկզբնաշար
Եւ իւր դարանօք եղև ոտնհար
Ետես Վիշապն այն՝ զի Վարդան, Վահան՝
Ի վերայ չարեաց եղեն յաղթական,
Հեղ ի բերանոյն հոսանս իբրև ջուր.
Մինչ ընդ ջրով թաքէր ամենակէզ հօր,
Ընդ տուան հարսինս թեք արծրային,
Թռչիլ յանջրդիս և թողուլ զորդին,
Մինչ այս նորածին ամբարձաւ առ գահ
Բարձրելոյն՝ յօձին փնասուց կալ անահ,
Ընդ երկար տեւեաց մեր պանդխտութիւն
Օձն ամենուրեք հասոյց զիւրն թուն,
Մինչև եզիտ հարսնս զոյզն անգործ յԱնի
Ուր վաղեն սրահոս ջուրք Լիտուրեանի,
Այլ ոչ անդ յԱնի, և ո՛չ յամուր Սիս՝
Տեսաւ անձկալի հանգիստ Միածնիս,
Եամենայն տեղիս գտաւ վեհարան,
Այլ ոչ ուրուք ձեռն կանգնեաց ճեմարան,
Թէպէտ անդ ի Սիս ծաղկեցաւ ներսէս,
Յերկոտասանից Աստեղաց հանդէս,
Եւ բոլորեցաւ պըսակ իմ՝ հարսին,
Բայց ո՛չ կերտեցաւ հանգիստ իմ՝ անձին,
Իսկ մինչ մերձեցաւ կէտ հազարամեան
Իմ և հար ին իմ՝ վճռարանդութեան,
Փոխադրեցի յետս զհարսն իմ՝ վերսին,
Եւ նորոգեցի զիմ՝ Եջմիածին,
Զօմանս ի նորին նոր Հայրապետաց
Հաղորդս կացուցի իմաց սուրբ կամաց,
Ազգեցի կերտել հանգիստ իմ՝ անձին,
Զի անդ բնակէի Որիս Միածին,
Ո՛չ ոք յայնցանէ ետ հրաժեշտ անտի . . .

Այլ հինգ դար յոյս իմ՝ յայտնեցաւ սնտոխ,
Բայց դու՛ որ հանգոյն հրաժարեալ որդւոյ՝
Չէիր ուխտեալ զիմ՝ առնել կամս Հօր քոյ.
Ուշ ի կուրծս առեալ չոքար իմ՝ այգին,
Կերտեցեր Իմումս ճեմարան անձին,
Վասն այն խոստանամ միշտ անդ իջանել,
Ընդ Հօրս և Հորդոյն իջեան առնել,
Եւ զՎաղարշապատ գերթ ճրբագ վառեալ՝
Դընել յաշտանակ դուռ յոսկւոյ ձուլեալ.
Ես ի Պրպոնտոս գրեզ նախ տեսի,
Ապա ի յորձանս Կոստանդեան Պօլսի.
Որպէս ի նախնուքս՝ յառաջին դարու
Չեկի յեղեմիա՝ ի կոչ Արգարու,
Բայց յետոյ իջի ի Վաղարշապատ,
Զի անդ տնկեցից զիմ՝ ծառ կենարմատ.
Նոյնպէս անդ չհուռ քեզ կալ հաստատուն,
Զի չէր Միածնիս անդ պանծալի տուն.
Ի թիկնամէջս իմ՝ բարձեալ զիմ՝ որդեակդ՝
Բերի յայս յինէն քեզ շնորհեալ վիճակդ.
Զի հզօր քո աջով կանգնեալ ճեմարան,
Հօր Եմաստութեանս ասցես օթեան,
Ես աստ բնակեցայ՝ զի՛նդ այս հաճեցայ,
Որպէս Գրիգորիս երեսն խոստացայ,
Եւ քեզ երկրորդեմ՝ զուխտ իմ՝ յաւիտեան
Պահել պահպանել զՈրդւոյս ճեմարան.
Եւ քեզ վարձ յինէն այս է աւասիկ,
Զոր ուխտեմ առ իմ՝ զաւակդ անդրանիկ,
Թիւ առաքելոցս էր երկոտասան,
Պողոսիւ եհաւ և յերեքտասան.
Պրտակ իմ՝ հարսին յաստեղաց կազմել
Անուամբ ներսիս էր ցարդ բոլորեալ,
Բայց Գէորգ անուանդ չքնաղ նոր զօհար
Յաւելցի ի պսակ անդ աստեղաշար:

ԵՆԲՐԱՅԵԻ ԳԱՐԻԷԼ ՊԱՏԿԱՆԵԱՆ . . .

ՉԹՌԱՆ ԵՂԱՆԱԿ .

Ո՛ւր են աւուրք դարնանային անուշիկ՝
Որում փչէր զեփուռն հանդարտ ու հեղին,
Այն գեղազուարճ կարմրիկ օրերն այժմ ո՛ւր են,
Ո՛ւր է նաև մեր կենսատուն — օդ քաղցրիկ: